

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-2417/21-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članica vijeća te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi rješavanja spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: 3 Usl-740/20-5 od 17. veljače 2021., na sjednici vijeća održanoj 15. srpnja 2021.

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje presuda Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: 3 Usl-740/20-5 od 17. veljače 2021.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: 3 Usl-740/20-5 od 17. veljače 2021. odbijen je tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/19-02/144, urbroj: 376-04-20-12 od 12. svibnja 2020. kao neosnovan.
2. Navedenim rješenjem tuženika obustavljen je postupak rješavanja spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga HP – Hrvatska pošta d.d., Zagreb, Jurišićeva 13.
3. Protiv navedene presude žalbu je podnio tužitelj sukladno odredbi članka 66., članka 69. i članka 70. Zakona o upravnim sporovima. Ističe da je 7. kolovoza 2020. podnio jednu zajedničku tužbu protiv devet odluka tuženika od kojih je jedna i pobijana odluka, zavedena pod rednim brojem šest u tužbi, no, rješenjem Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: 18 Usl-600/20-3 od 9. listopada 2020. su nezakonito razdvojeni spisi na devet dijelova, odnosno devet tužbi. Na taj je način formiran i ovaj predmetni postupak pod oznakom poslovni broj 3 Usl-740/20. Smatra da je upravni sud je prekršio odredbu članka 29. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima jer je

postupio prema nerazumljivoj tužbi koja ne sadrži sve propisane dijelove budući da je ista bila podnesena protiv devet pojedinačnih odluka tuženika. Dakle, ne samo da ga sud nije pozvao da otkloni nedostatke u tužbi nego je bez njegove volje i suglasnosti izmijenio njegov tužbeni zahtjev i modificirao ga u devet navodnih pojedinačnih tužbi, između ostalih i u ovu navodnu tužbu protiv pobijane odluke. Smatra da je pritom sud prekršio članak 9. Zakona o upravnim sporovima na njegovu štetu. Nadalje, ističe da je u svojoj zajedničkoj tužbi protiv devet odluka tuženika obrazložio osporavajući jedino odluku tuženika od 1. lipnja 2019. dok je za ostalih osam odluka tuženika utvrdio da se radi o istom činjenično pravnom osnovu zbog čega je uostalom i podnio jednu zajedničku tužbu, a nije podnio devet pojedinačnih tužbi. Ističe da kao neuka stranka nije znao da se jednom tužbom ne može osporavati više pojedinačnih odluka, ali je zato upravni sud, kao pravna institucija, prekršio zakon na njegovu štetu kad je njegovu tužbu napisanu i obrazloženu protiv odluke tuženika odbio 1. lipnja 2019. razmatrao kao da je tužba napisana i obrazložena protiv pobijane odluke. U odnosu na navode suda iz obrazloženja pobijane presude prema kojima je tuženik u cijelosti postupio po pravomoćnoj presudi Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: Usl-393/19-6 od 19. prosinca 2019. dostavljajući mu svu dokumentaciju temeljem koje je Hrvatska pošta provela interni postupak prilikom utvrđivanja statusa preporučene pisane pošiljke prijemnog broja odnosno radi li se o pošiljci za koju je trebala biti predviđena obvezna druga dostava ili o pošiljci za koju nije trebala biti predviđena obvezna druga dostava ističe da sud namjerno ignorira navode i priloženu dokumentaciju iz njegovog podneska od 28. siječnja 2021. iz kojih je bilo razvidno kako je nemoguće utvrditi status odnosno vrstu (tip) pošiljke bez uvida u listu „pR-51“ traženja pošiljke i elektronsku prijamnu knjigu pošiljke, dokumenata koje mu tuženik uopće nije dostavio, a čija je pohrana i arhiviranje zakonska obveza zainteresirane osobe. Naime, iz dokumenata koje je tuženik dostavio i to liste „p-128“ ponovni ispis računa, liste „p-144“ obavljene poštanske usluge/prodana trg. roba i liste „p-230“ dnevnog rada, bilo je jedino moguće utvrditi naziv i adresu pošiljatelja, ali ne i utvrditi status navedene pošiljke. Zato je upravni sud zataškavao gore navedene tvrdnje iz njegovog podneska od 28. siječnja 2021. i spomenuo ih uopćeno i frazeološki u obrazloženju pobijane presude. Isto tako, smatra da je sud zataškao navode iz podneska koji su se odnosili na nepostojanje odluke tuženika kojom bi bilo utvrđeno da je ugovorena poštanska usluga predmetne preporučene pošiljke obavljena u cijelosti. Dakle, budući da uručenje pošiljke ne predstavlja cjelokupnu poštansku uslugu nego je prema članku 2. stavku 1. točki 21. Zakona o poštanskim uslugama samo jedan od segmenata poštanskih usluga, nije osporavao pred sudom točku 1. izreke navedene odluke tuženika jer je nesporna činjenica da mu je zainteresirana osoba uručila predmetnu pošiljku, ali je zato osporavao točku 2. izreke navedene odluke tuženika kojom je odbačen njegov zahtjev za dostavom dokumentacije temeljem koje je ista obavila svoj interni postupak u ovoj pravnoj stvari, nakon čega je presudom od 19. prosinca 2019. tuženiku određeno da dostavi svu zatraženu dokumentaciju od zainteresirane osobe. To znači da je bez obzira na utvrđenje ili neutvrđenje statusa predmetne pošiljke tuženik bio u obvezi da dostavi dokumentaciju temeljem koje je zainteresirana osoba provela interni postupak utvrđenja statusa predmetne pošiljke pa tuženik nije trebao dostaviti bilo kakvu i bilo koju dokumentaciju nego isključivo dokumentaciju koja se odnosi na utvrđenje statusa predmetne pošiljke. Predlaže da se poništi pobijana presuda, te traži

očitovanje o tome da li su u ovoj pravnoj stvari prekršene odredbe članka 29. stavka 1. i članka 9. Zakona o upravnim sporovima ili nisu, očitovanje o tome da li se utvrđenje statusa pošiljke može obaviti preko dostavljene dokumentacije tuženika ili preko dokumentacije tužitelja iz njegovog podneska od 28. siječnja 2021. i očitovanje o tome ima li zainteresirana osoba zakonsku obvezu čuvanja i arhiviranja podataka: liste „pR-51“ traženja pošiljke i elektronske prijemne knjige ili nema.

4. Odgovor na žalbu nije podnesen.

5. Žalba nije osnovana.

6. Ispitujući pobijanu presudu sukladno odredbi članka 73. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17., dalje: ZUS), u dijelu u kojem je osporavana žalbom i u granicama razloga navedenih u žalbi, ovaj sud je utvrdio da ne postoje razlozi zbog kojih se presuda pobija, a niti razlozi na koje pazi po službenoj dužnosti.

7. Prema ocjeni ovoga suda pobijana presuda prvostupanjskog upravnog suda se ne može ocijeniti nezakonitom niti po jednoj osnovi propisanoj odredbom članka 66. stavka 1. ZUS-a.

8. Ovaj sud nalazi da je prvostupanjski upravni sud pravilno postupio kada je odbio tužbeni zahtjev tužitelja pri čemu je za svoju odluku naveo valjane i argumentirano obrazložene razloge utemeljene na podacima spisa predmeta i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

9. Prije svega, prvostupanjski upravni sud u odnosu na navode tužitelja da sud u konkretnom slučaju postupa i odlučuje o nepostojećoj tužbi budući da je podnio jednu tužbu protiv devet odluka tuženika te da je sud nezakonito postupio kada je bez njegove suglasnosti razdvojio predmet pod poslovnim brojem: Usl-600/20. Naime, sukladno odredbi članka 3. stavka 1. točke 1. ZUS-a izričito je propisano da je predmet upravnog spora ocjena zakonitosti pojedinačne odluke kojom je javnopravno tijelo odlučilo o pravu, obvezi ili pravnom interesu stranke u upravnoj stvari (upravni akt) protiv koje nije dopušteno izjaviti redoviti pravni lijek. Dakle, u upravnom se sporu odlučuje o zakonitosti pojedinačnog upravnog akta, što je u konkretnom slučaju rješenje tuženika od 12. svibnja 2020. koje je doneseno u izvršenju presude prvostupanjskog upravnog suda poslovni broj: Usl-393/19-6 od 19. prosinca 2019. Sukladno navedenom, a o čemu postoji brojna upravnosudska praksa, tužitelj jednom tužbom ne može osporavati devet različitih pojedinačnih odluka odnosno upravnih akata, a ukoliko tužitelj nije podnio tužbu protiv navedenog upravnog akta koje je predmet ocjene zakonitosti u ovom upravnom sporu, mogao je izvijestiti sud da povlači tužbu u odnosu na predmetni upravni akt sukladno odredbi članka 41. ZUS-a, što nije učinio. Stoga, time što je prvostupanjski upravni sud u predmetnom postupku nakon razdvajanja predmeta pod poslovnim brojem Usl-600/20, pri čemu se ne radi o izmjeni tužbenog zahtjeva, odlučivao o zakonitosti predmetnog upravnog akta tuženika od 12. svibnja 2020. nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

10. Iz stanja spisa predmeta proizlazi da je tuženik 18. lipnja 2019. zaprimio zahtjev za rješavanje spora korisnika poštanskih usluga s davateljem poštanskih usluga HP-Hrvatskom poštom d.d. u vezi s rješavanjem prigovora zbog neobavljene ugovorene usluge uručenja preporučene pošiljke broj u skladu s odredbama članka 55. Zakona o poštanskim uslugama („Narodne novine“, broj: 144/12., 153/13. i 78/15.).

11. Rješenjem tuženika klasa: UP/I-344-08/19-02/144, urbroj: 376-04-19-5 od 19. srpnja 2019. odbijen je kao neosnovan zahtjev za rješavanje spora korisnika

s davateljem poštanskih usluga HP-Hrvatska pošta d.d. Zagreb u vezi s rješavanjem prigovora zbog neobavljanja ugovorene usluge uručitelja preporučene pošiljke broj: (točka 1. izreke), a u ostalom je dijelu zahtjev za rješavanje spora korisnika poštanskih usluga odbačen kao nedopušten (točka 2. izreke). Iz obrazloženja navedenog rješenja proizlazi da je odlukom Službe za korisnike broj: HP-05/12/2/1-10244/19 prigovor korisnika odbijen kao neosnovan budući da je internom provjerom utvrđeno kako se u predmetnom slučaju nije radilo o pismenu upravnom postupku osobne dostave, već se radilo o preporučenoj pošiljci sa povratnicom pošiljatelja trgovačkog društva

Nezadovoljan zaprimljenom odlukom tužitelj je uputio pritužbu Povjerenstvu za pritužbe potrošača pri HT-u koje je svojom odlukom broj: DP-07-016739/19 odbilo pritužbu i potvrdilo prvostupanjsku odluku. Tuženik je uvidom u dostavljenu dokumentaciju u tijeku postupka utvrdio kako je predmetna pošiljka uručena korisniku krajem siječnja 2019., da ista predstavlja preporučenu pošiljku iz članka 7. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge HP-a čije se uručenje obavlja sukladno odredbama članka 37. Zakona o poštanskim uslugama, da su u konkretnom slučaju svi elementi koji su navedeni u članku 2. stavku 1. točki 21. Zakona o poštanskim uslugama kojima je definiran pojam poštanske usluge, kao usluge koja se odnosi na prijem, usmjeravanje, prijenos i uručenje u cijelosti izvršeni pa proizlazi netemeljenim korisnikovi navodi iz zaprimljenog zahtjeva. Dakle, smatra nesporno utvrđenim kako je HP postupio sukladno odredbama članka 37. Zakona o poštanskim uslugama i odredbama članka 42. Općih uvjeta za obavljanje univerzalnih usluga HP-a te da je predmetna usluga uručena pismovne pošiljke izvršena u cijelosti pa je dio zahtjeva korisnika koji se odnosi na necjelovito pruženu uslugu uručena preporučene pošiljke odbijen kao neosnovan (točka 1. izreke navedenog rješenja). No vezano uz dio zahtjeva korisnika kojim traži poništenje spornog odgovora Povjerenstva i dostavu cjelokupne dokumentacije na temelju koje je HP proveo svoj interni postupak tuženik nalazi da prema odredbama Zakona o poštanskim uslugama u postupku donošenja odluke o rješenju spora prema članku 55. Zakona o poštanskim uslugama nije nadležan za poništavanje predmetne odluke HP-a te se u tom dijelu zahtjev za rješavanje spora odbacuje kao nedopušten u skladu s odredbama članka 41. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ broj: 47/09., dalje: ZUP). Dakle, u tom je dijelu odlučeno kao u točki 2. izreke navedene odluke. Protiv navedene točke 2. izreke odluke tuženika od 19. srpnja 2019. tuženik je podnio tužbu (nije osporavao točku 1. izreke odluke) te je u tom dijelu poništena odluka tuženika i predmet vraćen na ponovni postupak. Naime, sud ocjenjuje da je tuženik u odnosu na točku 2. izreke odluke kojom je odbacio dio zahtjeva tužitelja, a koji se dijelom odnosio i na traženje dostave cjelokupne dokumentacije temeljem koje je HP provela interni postupak naveo da nije nadležan za poništavanje predmetnih odluka HP-a te je u tom dijelu odbacio zahtjev pozivom na odredbu članka 41. stavka 2. ZUP-a. No, sud nalazi da se tuženik isključivo pozvao na odredbu članka 55. Zakona o poštanskim uslugama, ali se uopće nije očitovao na predmetni dio zahtjeva kojim je tužitelj tražio dostavu dokumentacije temeljem koje je HP proveo interni postupak radi čega je zakonitost odluke u navedenom dijelu nije moguće ispitati jer ista nije sukladna odredbi članka 98. ZUP-a i članka 55. stavka 8. Zakona o poštanskim uslugama kojom je propisano

da odluka Agencije mora biti detaljno obrazložena. Dakle, stoga se ocjenjuje da odluka u tom dijelu nije zakonita. Tuženik je upućen da u ponovnom postupku ponovno odluči o navedenom dijelu zahtjevu tužitelja pri čemu će odluku valjano obrazložiti pridržavajući se pravnih shvaćanja i primjedaba suda.

12. Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je u ponovnom postupku u izvršenju navedene presude tuženik tužitelju dostavio dokumentaciju na temelju koje je HP proveo svoj interni postupak te je na taj način postupio po uputi sadržanoj u navedenoj presudi suda. Isto tako, ističe da tuženik u pobijanom rješenju pravilno i osnovano ističe da je tužitelju dostavljena interna službena dokumentacija HP-a na temelju koje je nesporno utvrđeno kako se u konkretnom slučaju radilo o običnoj preporučenoj pošiljci, a što je razvidno i kao nesporno utvrđeno uvidom u isprave koje su priložene spisu tuženika. Nadalje, sud nalazi da je u skladu s navedenim tuženik pravilno naveo da unatoč tome što je dio odluke tuženika od 19. srpnja 2019., kojom je odlučeno o osnovanosti zahtjeva korisnika te kojom je odlukom utvrđen sam status predmetne pošiljke, postao pravomoćan, tužitelj neosnovano nakon zaprimanja predmetne dokumentacije u ponovljenom postupku, osporava predmetnu dokumentaciju navodeći kako je ista nekompletna te da na temelju iste nije moguće utvrditi status pošiljke navodeći kako HP nema sustav obilježavanja odnosno klasificiranja pošiljaka zbog čega je zahtijevao dostavu klasifikacijskog obilježja.

13. Slijedom svega navedenoga pravilno zaključuje prvostupanjski upravni sud da kako je u ponovljenom postupku u izvršenju navedene presude tuženik tužitelju dostavio traženu dokumentaciju te cijeneći činjenicu da je dio odluke iz točke 1. izreke od 19. srpnja 2019., kojim je odbijen kao neosnovan zahtjev za rješavanje spora tužitelja s davateljem poštanskih usluga HP-Hrvatske pošta d.d. u vezi s rješavanjem prigovora zbog neobavljene ugovorene usluge uručjenja preporučene pošiljke broj _____ postao pravomoćan, osnovano, pravilno i zakonito tuženik zaključio kako više ne postoje pravne pretpostavke za vođenje postupka sukladno odredbi članka 46. stavka 5. ZUP-a, kojom je propisano da kad se tijekom postupka utvrdi da više ne postoje pravne pretpostavke za vođenje postupka rješenjem će se obustaviti postupak.

14. Pritom pravilno sud zaključuje da ostali navodi tužitelja nisu od utjecaja na drugačije odlučivanje u ovom upravnom sporu budući da je pobijano rješenje doneseno na temelju pravilno utvrđeno činjeničnog stanja uz pravilnu primjenu mjerodavnih odredbi zakona, te da nisu povrijeđena pravila postupka koja bi bila od utjecaja na zakonitost odluke.

15. Kako tužitelj niti u žalbi ne iznosi pravno relevantne prigovore koji bi utjecali na drugačije rješenje ove upravne stvari, ovaj sud nije našao osnove za usvajanje žalbe.

13. Zato je temeljem odredbe članka 74. stavka 1. ZUS-a valjalo žalbu odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu.

U Zagrebu 15. srpnja 2021.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.

Za točnost otpredka - ovlaštena službenik

